

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castellón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

FA MASSA TEMPS QUE LA CLASSE MITJANA PORTA LES PITJORS CARTES

Montserrat Nebrera

Catedràtica de dret constitucional

LA COLUMNA

La dació en pagament

Com que el govern espanyol és covard, no dirà el que sap i pensa sobre la dació en pagament. Ha volgut recuperar els braus (un tret identitari de la Mediterrània, si em permeten) i se li ha colat Colau. Una persona que diu sense immutar-se que el 90 per cent de la població està a favor de la dació en pagament, o menteix sabent-ho o és tan sòmines com totes les esposes amb Jaguars al garatge que hem conegut en els darrers temps. En tot cas, jo formo part de l'altre deu per cent.

GENERAR L'EXPECTATIVA que qualsevol somni es transforma en un dret és demagògia. Es demana que la dació sigui retroactiva, afectant el principi constitucional que les normes desfavorables no ho poden ser, i aquesta ho és per a la banca, sense distinció en la seva ètica empresarial; se'm dirà que ens importa un rave el que perjudiqui els bancs, i deu ser que en aquest moment de la pel·lícula ja ens és igual si no ens tornen a donar una hipoteca, o que en demanar-ne una cobrin el doble o el triple d'interès, que és el preu que es paga en països amb aquest sistema de préstec. Amb les alegries del sistema americà, molta gent de la que ara es queixa mai de la vida hauria pogut hipotecar-se.

PERÒ ELS MALS D'UNA DACIÓ retroactiva no acaben aquí. Al cost que per als privats tindrien les hipoteques a partir d'ara s'hauria d'afegir la ferida a la ja malmesa

credibilitat total del sistema, perquè posa en dubte el que probablement és, junt amb la celeritat de la justícia, el principal factor de productivitat d'un país, la seva seguretat jurídica. El més pur estil Kirchner per generar l'inexistent dret a l'habitatge a partir d'un encara més inexistent dret a l'habitatge de propietat.

PERÒ COM QUE EN SI MATEIXA no evita el desnonament, i per tant els tan desgraciats casos de suïcidi, a la ILP del milió i mig de firmes es diu que a més la persona que donant l'habitatge es desentén del deute haurà de tenir dret a un lloguer social durant cinc anys, si pot ser en el mateix habitatge. Quin sentit té seguir esforçant-se per pagar una hipoteca de fa quatre dies (metàfora de quatre anys) que ja val més que el pis, si deixant-la caure tinc assegurat que s'ha acabat el malson i que durant cinc anys el preu de lloguer serà de riure? Què importa la burla al que paga un lloguer de mercat, o al que ja fa molt temps que paga religiosament la hipoteca, que importa la distinció entre habitatges caprici, habitatges especulació i habitatges

Generar l'expectativa que qualsevol somni es transforma en un dret és demagògia

refugi, entre pocavergonyes i esforçats, entre diligents i mandrosos?; què importa res, inclosa la devaluació del preu de tot el mercat immobiliari, que tornaria a deixar un altre gruix d'hipoteques per sobre del que val el pis, si s'ha instal·lat el mite que ser pobre és patent de noblesa? Fa massa temps que la classe mitjana porta les pitjors cartes: els que han propiciat la iniciativa res tenen a perdre i els que la signen per altruisme no saben quanta sang innocent, quant esforç mai reconegut costaria el triomf improbable d'una mesura absurda com la proposada.

AH! I PER CERT, PARLANT DE MITES, té raó Cantó quan diu que els animals no tenen drets. Potser no va ser afortunat en les maneres, però estimar les bèsties, que moltes vegades semblen tenir més seny que les persones, no les fa titulars de drets, una categoria jurídica generada per humans i sols aplicable a ells. En aquests temps en què anem perdent a raig l'honor, la dignitat, la intimitat, el secret de les comunicacions, la dimensió de la democràcia, en aquests temps de descrèdit moral i de manca absoluta de solidaritat, és normal que s'arribi a l'absurditat de confondre estimar i cuidar les mascotes i respectar la natura com a patrimoni de generacions futures amb suposats drets de paga. Temps de vacuïtat i de declivi, això mateix ja va passar a Roma, on el cavall de Calígula va arribar a tenir més drets que bona part dels seus súbdits.

Gabriel Ferrater: temps

Anna Carreras

Esriptora

“Que lent el món, que lent el món, que lenta / la pena per les hores que se'n van / de pressa”, resa la *Cambra de la tardor* del poeta, lingüista, matemàtic, crític i professor d'universitat Gabriel Ferrater (Reus, 1922- Sant Cugat, 1972). El poeta del pas del temps és, de fet, el poeta que investiga la inutilitat de retenir-lo. La cita anterior conté un magistral joc fonètic: dos amants, closos dins la cambra, conjuguen l'escalfor del desig amb la força indomable del pas de les hores. Ferrater no pertany al “realisme històric”. En defuig i es declara “poeta de l'experiència”. Entenguem-lo: no es dedica a dir les vegades que va a defecar, sinó que s'afanya a transcendir l'anècdota (viscuda o no) per fer-la categoria humana. La vida quotidiana és el pretext per escriure (com Auden, Hardy, Eliot, o Graves) “la vida moral d'un home ordinari com ho sóc jo”. La seva és una poesia eròtica sense subterfugis, com Vinyoli però amb menys metàfora i més carn. Ferrater recull la seva obra a *Les dones i els dies*, un títol que engloba els llibres *Da nucus pueris*, *Menja't una cama* i *Teoria dels cossos*, i que fon els seus dos ponts literaris: el sexe i el temps (sovint enemics perquè els cossos tenen memòria). L'amor sexual és poètic per tradició: Ferrater no innova, en això, ans recobra una lírica medieval molt més lasciva. Sartrià, el temps també amara objectes i persones, i desencana. Dones i temps són u: a través d'elles (sempre joves) el temps no creix. La de Gabriel Ferrater és una poesia que empra un llenguatge natural per a manifestar-se, un dir que ben bé podria sortir d'una xerradissa de carrer. El poeta que escriu com parla vol treure la poesia de l'otomana del postsimbolisme. Però Ferrater no és simple: amb el sedàs del seu pensament, la quotidianitat muda en literatura. La ironia, la ficció, la versemblança i l'ambigüitat frenen el cor, la nuesa del jo. N'admiro els diàlegs entre les personalitats que habiten en un mateix, la idea de la dona com a “salvadora” i un vers bestial: “No sóc sinó la mà amb què tu palpeges”.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

